

TOO SICK TO PRAY - Zoran ÄtiriÄ†

Autor Ljuba
Wednesday, 19 October 2011
Poslednji put aÄ¼urirano Wednesday, 19 October 2011

Iz Ä•asopisa - PUTEVI KULTURE br. 17

Zoran ÄtiriÄ†
TOO SICK TO PRAY

BT: Ä«Brate, pa ovde se niÄ†ta nije promenilo.Ä»

DN: Ä«Pa... Nije.Ä»

BT: Ä«Pih! Ja renoviram stan, tebra sve ruÄ†im, ludilo.Ä»

DN: Ä«Mhm...Ä»

BT: Ä«Napumpao sam ovu moju, kupio friÄ¼ider, sve... Dvoja vrata ko dvokrilni ormar.Ä»

DN: Ä«Samsung?Ä»

BT: Ä«Ma, ne! Whirlpool! AmeriÄ•ki, naravno... Ajmo na ruÄ•ak, ja te vodim.Ä»

DN: Ä«Ajde ako moramo. Mada, Ä•eka me ruÄ•ak kod mamice. Kakav je takav je. Ja stalno jedem. RuÄ•am koliko mogu.Ä»

BT: Ä«Ajde, bre, moramo malo te ugojimo. VidiÄ† kakav si.Ä»

DN: Ä«Dobro, samo da znaÄ†i imam oko 4 kila viÄ†je nego pre 6 meseci. Pantalone su uske... pederske su, pa valjda zato.Ä»

BT: Ä«Upadaj u kola, brate, sad ga menjam za Ä†ubarua... Ludilo, nov je, pogon na sve Ä•etiri. Nije toliko jak ko honda ali ja gotivim japance. Japanci su zakon! MeÄ•ka njesra, nemci precenjeni. Srbi su seljoberi Ä†to se loÄ¼e na ta govna. Japance voze Ä†mekeri... UspeÄ†ni.Ä»

DN: Ä«SlaÄ¼em se. A Ä†to nisi kupio novu hondu?Ä»

BT (malo poÄ†uti i razgleda komandnu tablu ko da traÄ¼i dÄ¼uboks): Ä«Pa imam Ä†ubarua, tebra!Ä» (vozi Ä¼utom trakom zaobilazeÄ†i sve sa desne strake i u sebi misli ajd' Ä•ik sad ovi smradovi SAJ-ovci da me zaustave ako smeju, pa da im pokaÄ¼em LEGITIMACIJU).

DN (ne govori niÄ†ta, diÄ†je ali priguÄ†eno i drÄ¼i se uplaÄ†eno za ruÄ•ku od vrata auta).

BT: (sa smeÄ†kom koji otkriva da je zadovoljan utiskom koji njegova voÄ¼nja ostavlja na suvozaÄ•a i druga iz prve i druge mladosti): Ä«Vodim te u MAMA MIJU, tamo ti je zakon za talijansku hranu. Tamo uvek idem.Ä»

DN: Ä†de, Ä•uveni BadÄ¼a da vidim de je sedeo.Ä»

BT ne komentariÄ†je spomenuto ime, veÄ† uparkirava kola kao da helikopter spuÄ†ta na vrh KliniÄ•kog centra. NaÄ•in na koji izlazi iz svog automobila u potpunosti je identiÄ•an naÄ•inu na koji ulazi u vidno otmeni restoran.

BT: Ä«Ä† ta Ä†eÄ†i da jedeÄ†i?Ä»

DN: Ä«Ne znam, Ä†ta god misliÄ† da je u redu, a poÄ†to je ovde sve u redu onda joÄ†i viÄ†je ne znam. Ti kaÄ¼i, ti si ovde viÄ†je Talijan nego ovi kuvari i konobari Ä†to pomalo glume goste, je l' da?Ä»

BT: Ä«Ma pusti boraniju i sitne komplekse. Nego, uzeÄ†eÄ†emo dve pice. Ä†de, naruÄ•i koju Ä†eÄ†i pa da klopamo.Ä»

DN: Ä«Koju god ti naruÄ•iÄ†i pogodiÄ†eÄ†i mi ukus. Ja sam kao mali poÄ•eo sa smrznutim picama. Posle njih je sve iÄ†lo lakÄ†je razumeÄ†i?Ä»

BT gleda ga skoro pa zamiÄ†ljeno, ali ne klima glavom u znak razumevanja. Umesto toga dreserski pokretom ruke doziva konobara i izgovara dve odomaÄ†ene talijanske reÄ•i, i joÄ†i par uputstva u vezi rendanog kaÄ•kavalja, i kako odvojiti

pav laku od ke•apa.

DN: Â«Hvala, i jedno pivo, molim vasÂ»

BT: Â«Pivo, naravno. Daj dva BadaÂ»

DN razmišlja na kojoj temperaturi ovde slušae pivo. Zmiš•e, ili laringiti•no ohladjeno? I da li i kod njih stanje ledenosti zavisi od prometa i visine cene skupih i diplomatski skupih marki piva?

BT: Â«Â ta ima kod tebe? Kaš¾em ti, Âekam dete, mala Hana ima da se zove ako bude Å¾ensko..

DN: Â«Pa dobro zvui, ako si Jevrejin. Mada okej i ovako.Â»

BT:Â Â«Kako mala sisata? Karašj je?Â»

DN: Â«Pa, daÂ»

BT: Â«Straaaava...Â»

DN: Â«Mada postavlja pitanja samo neka i oš•e dete neko da joj pravi.Â»

BT: Â«Pa, da... ÂEuj, ja sad radim za NATO... Putujem stalno, karijera, poso, ortak vozi jahtu, faca je prava, ludilo...

DN: Â«Mhm...Â»

BT: Â«Ma da, dao mi da skijam na vodi, tešku u pi•ku materinu.

DN: Â«Tešku.Â»

BT: Â«A jebi ga, moraš da se stisneš i švrsto da uvatiš te ru•ke. To nije lako.Â»

DN: Â«Mhm, nije...Â»

BT: Â«Brate, a idem stalno po nekim vilama po Evropi, tamo zasedamo i tako... Strava.Â»

DN: Â«Mhm... Strava...Â»

BT: Â«Ja gotivim NATO, to mi je nekako... Ono...Â»

DN: Â«Pa, da... Neš•eš valjda Varšavski ugovor?Â»

BT: Â«Ma ja sam ti oduvek bio za evroatlanske integracije i to su ljudi prepoznali u meni... To zalaganje...Â»

DN: (nekako stidljivo klima glavom, trudeš se da ne kreš pogled) Â«Pa, da...Â»

BT: Â«Kaš•eš se šeniš, tebra?Â»

DN (nakon malo dušeg snebivljivo-mrzovoljnog šutanja): Â«Eh-hehÂ».

BT: Â«Deca! To ti je super! To ti je kao besmrtnost jer kad umreš genetika tvoja ostaje da šivi. Mi škorpije smo egocentrici, sujetni vrlo.Â»

DN: Â«Pa, da. Ima istine.Â»

BT: Â«Kakva je pica?Â»

DN: Â«Nije lošja, samo ovo zagorelo dno je kancerogeni ugalj. Tako sam šitao. (Upravo se seti da je odavno prestao da jede pice te da su Â«Kod TomeÂ» kudikamo ukusnije, a i dno kao ni sir nisu zagoreli, ali se uzdrš¾a komentara kako ne bi druga uvredio).

BT: (mljackajuš u salvetu boje kajsije) Â«Ma strava... Posle loših stvari sve je okej. Ne moram mnogo da mislim o šenskoj gluposti i da joj mnogo šta objašnjavam. To je druga priš•a, a i šale postajem u martu.Â»

DN: Â«Odli•no, tome mnogi teš¾e. Stvarno. Bravo. I ja bih kad bih imao neku opciju.Â»

BT: Â«M'da... Je li, a Âjta ima kod tebe, tebra?Â»

DN: Â«Kratko ili opÂjirno?Â»

BT: Â«Pa kratko, u guÂ¾vi sam a i moramo da palimo, brate...Â»

DN: (sleÂ¾uÄži ramenima) Â«NiÂjta...Â»

BT: Â«Kako niÂjta?Â»

DN: (slegnuvÂji ramenima malo naglaÂjenije kako bi lakÂje i tiÂje podrignuo) Â«Pa tako. Rekao si kratko?Â»

BT: Â«Pa da. I... niÂjta?Â»

DN: (trudeÄži se da ne ispusti znaÄajniji uzdah) Â«NiÂjta.Â»

BT: (razmazuje neupotrebljenom plastificiranom Â•aÂ•kalicom po ostacima keÄapa, pomno posmatrajuÄži kako poluosuÂjena ostvrca reaguju na njegovu istraÂ¾ivaÄku akciju) Â«Aha... Mhm... Pa da, samo ti nekako propuÂjtaÂji svoje Âjanse. Treba ih prepoznati a to nije uvek lako.Â»

DN: Â«Da, ali uz to i ne znam da traÂ¾im, pa i ne molim.Â»

BT: (odlaÂ¾e Â•aÂ•kalicu pokretom ruke kakav Â•ine kontroverzni bizismeni kada bacaju bakÂjiÂji uz ivicu stola) Â«Da... Ima i toga... E, brate, ajde da platimo, pa palimo... (osvrÄže se koliko da proveri da li mu je rame dovoljno izdignuto)... Deje ovaj?Â»

DN: Â«Dolazi... To jest, doÄži Äže... Oni uvek dodju po novÄane pare...Â»

BT: (kroz umorni, mudrijaÂki osmeh): Â«VidiÂj, ipak si neÂjto nauÄio.Â»

DN: (kezi se neusiljeno) Â«Eto, i meni doÂjlo...Â»

BT: (naboranog Â•ela isplaÄtuje konobara zguÂ¾vanim novÄanicama koje nehajno vadi iz prednjeg dÂ¾epa pantalona, nagla zbrajajuÄži njihove nule kako bi prebacio nule na fiskalnom raÄunu. Kada obavi tu, za njega oÄigledno napornu radnju, ustaje i kreÄže prema izlazu generalskim korakom) Â«B'te, ajd vidimo se... Desam parkirao?... A?Â»

DN: Â«Eno ga tamo. Ajd, vidimo se.Â»

BT: Â«M'da... Ha-ha... Haos! OÄžeÂj da te odbacim?Â»

DN: (u napadu nevine odsutnosti) Â«A? Ma ne, hvala. Ja tu Â¾ivim, jako blizu.Â»

BT: Â«Ako, ovo je dobar kraj...Â» Ajde, pa da se vidimo za helouin, da meÄžemo pituljice bundevare na glavu.Â»

DN: Â«Mhm...Â»

BT: Â«Ätao, tebra!Â»

DN: Â«Ätao i tebi.Â»

BT: Â«I ne zaboravi...Â»

DN: Â«A Âjta to da ne zaboravim?Â»

BT: Â«Krilca od slepog miÂja i dupe od buljine, pa Âorba od istih. Ne pada. Ostaj Âvrst, na mene.Â»

DN: Â«VaÂ¾i, ostaÄžu.Â»

Z o r a n Â Ä ž i r i Ä ž

Napomena autora:

"Ovo priÄu sam dao vaÂjem casopisu (PUTEVI KULTURE) BESPLATNO ne zato Âjto sam svestan uticaja svetske ekonomske krize na naÂju zemlju i na ovdaÂjnje (inaÄe skoro nepostojeÄže) izdavaÂtvo, veÄž zato Âjto u KruÂjevcu Â¾ivi m veliki FB heroj, desperados i prijatelj - jedna i jedinstvena DuÂjica BradiÄž. Ovo je njoj posveÄženo, uz duboki naklon." -

Zoran Ä†iriÄ†

BIOGRAFIJA - Sa zvaniÄ•nog sajta pisca